

Sērijā par Huldara un Freijas izmeklētajiem noziegumiem iznākuši šādi romāni:

- **DNS**, 2018
  - **Sāga**, 2019
  - **Parāds**, 2019
  - **Caurums**, 2020
-

Irsa ir brīnišķīga stāstniece. Viņas grāmatās ir nepieciešamais emociju un noslēpumu kopums, lai rastos īstais noskaņojums, turklāt to sižeti ir izcilas izdomas caurstrāvoti.

Marī Hanna

Irsa Sigurdardotira raksta patiesi inteligentus romānus, kuru centrā ir Islandes kolorītā sabiedrība un apkārtnē, tādējādi paceļot islandiešu kriminālromānu rakstības tradīcijas daudz augstākā līmenī.

Arne Dāls

Man ļoti patīk Huldara un Freijas sērija, un arī šoreiz Irsai Sigurdardotirai ir izdevies mūs pārsteigt! Interesanti un saistoši tēli, aizraujošs, noslēpumiem caurvīts sižets – romānu “Lelle” nav iespējams noliikt malā neizlasītu!

Šārī Lapena

Irsas Sigurdardotiras “Lelle” ir aizraujošs *noir* stilā sarakstīts kriminālromāns ar vairākiem negaidītiem sižeta pavērsieniem, turklāt autorei, kā allaž, ir izdevies savīt stāsta pavedienus pārlicinošā pinumā, vairākkārt apmānot lasītāju.

Waterstones.com

YRSA
SIGURÐARDÓTTIR

Brúðan

IRSA
SIGURDARDOTIRA

Lelle

No islandiešu valodas tulkojusi
Inga Bērziņa

821.113.3-31
Si 363

Yrsa Sigurðardóttir
BRÚÐAN

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir, 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Cover design © Ragnar Helgi Ólafsson

Šī grāmata ir fantāzijas auglis.
Personas un notikumi ir autorei izgudroti.

ICELANDIC LITERATURE CENTER

This translation has been published with the financial support from Icelandic Literature Center.

Irsa Sigurdardotira
LELLE

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Iveta Polkmane*
Korektore *Jana Boikova, Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-627.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Bērziņa, 2021
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9693-8

Paldies Mārenai Sofijai Stremmei un Triggem Jonsonam par jūras dzelmē ilgi nogulējušās lelles fotogrāfiju, kas ir kalpojusi par šī kriminālromāna iedvesmas avotu.

IRSA

Pirms pieciem gadiem

1. NODAĻA

Vējš sagriezās, un eļļas smaka, kas nāca no zvejas kuģa skaļā motora, nogūla uz klāja. Tāda dvaka Dī sai šķita nedaudz par stipru, un viņa uzvilka vilnas džempera apkakli pāri degunam. Šķērmais vilnas ziepju aromāts bija mazliet labāks nekā indīgais smārds, kas nāca no motora. Zvejas kuģa īpašnieku Friki laikam neietekmēja briesmīgais gaiss, tāpat arī Rozi ne – viņas vienpadsmit gadus veco meitu. Abi bija pieplakuši pie borta, neatlaidīgi un uzmanīgi vērodami, kas būs iekēries tīklā. Toties Dī sa turējās tuvāk pie stūresmājas, juzdama, kā siena aiz muguras viņu nomierina. Viņa mēģināja izlikties, ka tas nav saistīts ar bailēm noslikt, ne arī ar sliktu dūšu, bet Frike redzēja viņai cauri. Viņš to nepieminēja ne ar vārdu, taču ik pa laikam uztraukti atskatījās pār plecu. Toties Roze neievēroja pilnīgi neko. Viņa bija vēl pietiekami maza, lai neļautu bailēm nomākt piedzīvojuma garšu, kuras jau tā viņas dzīvē bija nepiedodami maz.

Kādreiz arī Dī sa būtu uzvedusies līdzīgi. Tomēr tas bija pārāk sen, lai viņa varētu atsaukt atmiņā jaunības bezrūpīgo noskaņojumu. Tā vietā, lai izbaudītu šo mirkli, sajustu sāls garšu uz lūpām un vēju matos, viņa nespēja novērst domas no okeāna ledusaukstajiem apskāvieniem.

Dī sa atvairīja domas par ūdens kapsētu. Diez vai liktenis būs lēmis mātei un meitai noslikt – ne jau pēc visa, kam abas izgājušas cauri. Tādēļ viņa centās koncentrēties tam, kas norisinājās acu priekšā. Taču, pievēršot skatienu horizontam, neko daudz nevarēja saredzēt – vien pelēko okeāna virsmu un mākoņainās debesis visai līdzīgā tonkārtā. Tāpēc viņa paraudzījās augšup virs

galvas un sekoja kaijām, kuras bija ielenkušas zvejas kuteri kopš tā brīža, kad tas bija pametis piestātņi. Neizskatījās, ka putni būtu zaudējuši pacietību, lai gan loms lika uz sevi vēl gaidīt. Līdz šim viņi bija nozvejojuši divas zaķzivis un pāris siku zivteļu. Viņi zvejoja ar makšķerauklu, kas kaut kur aizķērās un negribēja atlaisties. Frike neveiksmīgi mēģināja auklu atsvabināt, un tas beidzās ar to, ka viņš dabūja to pārgriezt. Pēc tam viņš piedāvāja Rozei izmēģināt tīklu. Zvejas rīku nomaina līdz šim gan nebija nesusi nekādu rezultātu.

Pie šī nabadzīgā loma, iespējams, bija vainojama Dīsa pati, jo viņa lūdza, lai Frike nebrauc pārāk tālu no krasta. Lai gan, ja kuģis apgāztos, diez vai viņas abas – māte un meita – paliktu dzīvas, tomēr vajadzēja mēģināt iedvest sev cerību, ka būs iespēja aizpeldēt līdz krastam: Roze ar glābšanas vestes palīdzību, bet viņai pēc visām tām peldēšanas stundām bērņībā taču vajadzētu prast turēties virs ūdens. Uz zvejas kutera bija tikai viena glābšanas veste, kas, pēc visa spriežot, šķita labākus laikus pieredzējusi. Tā bija netīra, visticamāk, smaga un diez vai vispār varētu kādu izglābt, ja gadītos nelaime. Bet viņa nedrīkstēja par to domāt. Daudz netrūka, lai nervi neizturētu un viņa sāktu kliegt, ka Frikem jāgriež kuģis riņķī un jābrauc mājās.

Dīsa pagrieza galvu krasta virzienā un, sev par izbili, ievēroja, ka viņi ir aizkuģojuši diezgan patālu no ostas, tālāk, nekā viņa bija iedomājusies. Apbūve izskatījās gandrīz saplūdusi ar horizontu, zemās mājas bija pazudušas, bet augstākās celtnes atgādināja būdeles. Nevarēja saprast, kur beidzas viena un sākas otra. Viņa nebija bijusi pietiekami vērīga, un Frike laikam bija nodomājis: ja reiz viņa neko nesaka, tad viss kārtībā un viņi var kuģot tālāk, cerot uz labāku lomu. Ja nu vienīgi okeāna straume ir aiznesusi kuteri dziļāk jūrā, nekā domāts. Un tas, protams, nebūtu nekāds pārsteigums.

“Mammu, tiklā kaut kas ir!” Roze pagriezās pret māti, priekā starodama. Pelēkā cepure, zem kuras slēpās nevaldāmās matu cirtas, bija tādā pašā krāsā kā smagnējās debesis, tāpēc izskatījās,

it kā meitēnam trūktu puse galvas. It kā Roze būtu piedzimusi bez pieres un pakauša. Džinsos tērptās kājas rēgojās laukā no glābšanas vestes, kas bija daudz par lielu, un tādēļ meitene likās vēl tievāka, nekā bija patiesībā. Toties uzpūtušās vējjakas piedurknes lika domāt, ka rokas nemaz nav samērīgas ar kājām. Turklāt Roze kā tāds īsts jūras vilks bija aizņemta ar citām lietām un nemaz nesatraucās par savu šābrīža izskatu. “Varbūt mēs nozvejosim lasi!”

Dīsa atsmaidīja meitai pretī, bet neko neiebilda par nereāla-jiem sapņiem. Kopš Roze pirms pāris dienām uzzināja par braucieni, viņa ar katru brīdi pagarināja sarakstu, ko varētu pagatavot no izvilktajām zivīm. Tas sākās ar vienu sautētu pikšu un beidzās ar kaudzi jūras vēžu, kuru pietiktu svētku galdam gan Dīsai, gan vecmāmiņai un vectētiņam, gan arī draudzenēm skolā. Protams, Frikem arī. Kapteini nedrīkstēja atstāt bešā, lai gan Roze viņu gandrīz nemaz nepazina. Meita nepiekāpīgi uzskatīja, ka viss jādara, kā pienākas. Kaut gan Roze vēl bija maza, viņu raksturoja labsirdība un godīgums. Brīnišķīgs bērns, tomēr Dīsa mazliet uztraucās, kas no viņas iznāks nākotnē. Uztraukties viņa mācēja. Pēc viņas domām, Rozes rakstura īpašības maz ko deva šajā nežēlīgajā pasaulē. Meitēnam trūka drosmes, uzņēmības un nekaunības. Dīsa baidījās, ka dzīve sagrābs meitu savos žokļos un izspļaus laukā salauztu. Tajā viņa vainoja apstākļus. Viņas meitai, kura auga bez tēva, pietrūka kaut kā tāda, ko Dīsa nespēja viņai nodrošināt.

Tieši tāpēc Dīsa piekrita Frikes priekšlikumam doties līdzī jūrā ar zvejas kuteri, kas viņam piederēja kopā ar brāli un tēvu. Rozes dēļ viņa atvairīja bailes no brauciena. Dīsa iedomājās, ka zvejošana varētu norūdīt meitu un dot viņai atelpu no nebeidzamās urbšanās grāmatās. Kamēr sabiedrība krita panikā par to, ka bērni lasa arvien mazāk, gluži pretēji bija ar Rozi. Grāmatas pašas par sevi, protams, ir lietderīgas un nepieciešamas, taču dzīve nerit tikai starp grāmatu vākiem vien. Kaut ko no īstās dzīves bērniem vajadzētu pieredzēt pašiem uz savas ādas. Vismaz

Dīsa tā domāja. Viņa negribēja, lai meita piedzīvo to pašu, ko viņa. Pastāvīgos uztraukumus par lietām, kas pārējiem ir pilnīgi vienaldzīgas.

Frike atskatījās un uzsmaidīja Dīsai. Atšķirībā no Rozes viņam galvā nebija cepures, tālab sprogainie mati vējā pluinija uz visām pusēm. Bet tas viņam pietāvēja. Tāpat arī skarba laiks un jūrnieka dzīve. Viņš iederējās šajā vidē daudz labāk nekā birojā, kur abi strādāja: viņa – ar automašīnu pārreģistrēšanu, viņš – ar jūrnieku komandas komplektēšanu. Nevienam no darbiem nebija īpaši aizraujošs vai tāds, kas sniegtu gandarījumu. Dīsai vismaz patika ērtais darbalaiks, jo viņa bija vientuļā māte, tomēr viņa nekādi nespēja saprast, kāpēc Frike bija izvēlējis šo darbu. Satiekoties ēdnīcā, viņa acis nespīdēja sajūsmā. Biroja četrās sienās viņš uzvedās neveikli, it kā justos ne savā ādā, drīzāk nesociāls un nokaunējies. Savukārt šeit, jūrā, šķita: viss viņam iet no rokas un nekas viņu nemulsina. Te Frike jutās pašpārliecināts un drošs. Varbūt tāpēc viņš piedāvāja šo braucienu un, kad viņa teica, ka būs grūti atrast bērnam aukli, ieteica ņemt meitu līdzī. Viņš droši vien nojauta, ka lielākas izredzes parādīt sevi no labās puses būs uz klāja, nevis kafējnīcā pie nestabiliem galdiņiem un smalkām kūkām. Nevarēja būt nekādu šaubu: Frikem viņa patīk.

“Mammu, vai tad tu negribi paskatīties, ko mēs noķērām?”
Roze pamāja mātei ar roku, lai nāk tuvāk.

“Jā, protams.” Dīsa izskatījās ieinteresēta, lai gan sagatavojās uz kārtējo vilšanos. Visvairāk viņa baidījās no tā, ka Roze prasīs, lai viņa pagatavo pusdienas no tām sikaļām, kas mētājās vecajā zivju baļļā uz kuģa klāja. Dīsa atrāvās no stūresmājas un grīlodamās steberēja gar kuģa bortu. Kad pēc brīža bija tikusi līdz meitai un nostājusies līdzās, viņa ar acīm ieurbās jūras dzīlēs – nopakaļ zilajai trosei, kas stiepās laukā no dzelmes. Nemierīgā jūra negribēja to laist vaļā, un Frikem vajadzēja pielikt visus spēkus.

Beidzot parādījās arī tikls, un Frike uzvēla to uz klāja. Tas nebija izstiepts kā iepriekš, bet sameties kamolā, un visa čupa sakrita virsū lomam, iekams to varēja pagūt saskatīt. Zem

kaudzes, gandrīz pašā apakšā, rēgojās kaut kas divains. Tas nespirinājās kā mazās zivteles, ko viņi bija noķēruši līdz šim, un Dīšai šķita, ka viņi būs izvilkuši akmeni. Ja vispār tas bija iespējams. Bet tad viņai izdevās labāk saredzēt to, kas lida laukā starp tikla acīm, un viņai aizrāvās elpa. Viņai likās, ka tas nevar būt nekas cits kā vien smalka rociņa. Kā bērnam. Viņa parāva Rozi sev klāt, pirms meita noliecās tuvāk, lai pārbaudītu lomu. “Frike, kas, pie velna, tas tāds?” Dīša bija pavadījusi bezmiega nakti bailēs par to, ka nosliks, ka viņai uz galvas uzkakās putns, ka piemetīsies jūras-slimība, ka viņa noraus pirkstu vai viņu ievilks kuģa motorā, ka valis apgāzīs mazo zvejas kuteri, viņu iespiedīs starp bortu un piestātņi... Bet bērns zvejas tīklos... tas nu nekādi nebija ienācis prātā.

Frikes izbrīnītā sejas izteiksme nepalīdzēja atvairīt bailes. Dīša turēja Rozi cieši sev klāt, bet meitēns mēģināja izrauties, lai apskatītos tuvāk. Tam īstenībā nebija nekādas nozīmes. Klājs bija tik šaurs, ka viss bija labi pārredzams.

Frike nometās ceļos pie tikla, šķietami saglabādams mieru, bet Dīša redzēja, kā viņa pirksti mazliet trīc, kad viņš stiepās pēc tā, kas lida laukā starp tikla acīm. Viņa aiz bailēm piemiedza plakstus, vienlaikus gribēdama gan skatīties, gan aizgriezties prom. Beidzot pacēlis galvu, Frike smaidīja, skaidri redzams – nomierinājies. “Tā ir lelle,” viņš teica, piecēlies kājās un sācis atšķetināt tīklu.

Dīša palaida Rozi vaļā, un meita, izmantodama izdevību, metās pie Frikes. Viņa aizrautībā sekoja līdzī, kā loms veļas laukā uz klāja – divas mazas zivtiņas, dažas jūraszāles un beidzot... lelle.

“Tīrās šausmas!” Dīša atkal saviebās. “Kas tas par briesmoni?” Viņa paspēra trīs soļus tuvāk meitai un Frikem, lai varētu labāk saredzēt. Viņi klusēja, kamēr skatiens slīdēja pār divaino veidojumu. Tā bija rotaļu lelle, par to nebija nekādu šaubu. Lelle, kas atgādināja mazu bērnu gan pēc sejas vaibstiem, gan izmēra. Kājas bija saliektas sēžas pozīcijā, veidojot burtu V, savienojumā

ar rozā gurniem. Viena roka stiepās uz priekšu, otra – lejā gar sāniem. Mute bija mazliet pavērta, tikai tik daudz, lai plastmasas lūpas nesaskartos. Seja sastingusi uz mūžīgiem laikiem, it kā viņa gribētu kaut ko pajautāt. Tieši tāpat kā miljoniem citu leļļu. Tomēr viss pārējais pilnīgi atšķīrās no veikalu skatlogos izliktajām rotaļlietām.

Skaidri redzams, ka lelle jūras dibenā bija gulējusi jau ļoti ilgi. Apageusi ar jūraszilēm, baltajiem tārpiem un citām dzīvām radībām, kuru nosaukumus Dīsa nemaz nezināja. Lellei kaklā karājās smalka ķēdīte, bet piekariņu nevarēja saskatīt, jo tas atgādina dzīvu organismu, kas aizsargāja krūtis kā vairogs. Viena acs bija izkritusi, dobums rēgojās baisi tukšs. Otra spīdēja viņiem pretī zem acu plakstiņa, kas kādreiz, iespējams, vērās ciet, ja lelli nolika guļus. Skropstas bija izspūrušas, gandrīz visas izkritušas. Tāpat arī lielākā daļa matu bija pazuduši, atstājot aiz sevis tukšus caurumus taisnās rindās šķērsām pāri galvai. Atlikušie mati bija tumši un uz pieres savēlušies pinkās. Vairs nebija nekā no reiz pievilcīgās vai milīgās spēļmantas.

“Kam viņa pieder?” Roze pirmā pārtrauca klusumu.

“Nevienam. Vairs nevienam.” Frike joprojām vērās uz neglīteni sev pie kājām. “Varbūt kādai meitenei pirms ilga, ilga laika.”

“Ko tad tā lelle dara jūrā?” Roze joprojām ticēja, ka pieaugušie zina atbildes uz visiem jautājumiem. Pavisam drīz pienāks laiks, kad viņa tā vairs nedomās.

“Varbūt meitene, kurai lelle piederēja, brauca ar kādu kuģi, un lelle nejauši pārkrita pāri bortam. Varbūt lelle izslidēja no rokām pie kuģu piestātnes krastā un straume to atnesa līdz šejieni. Iespējams, makšķeraukla to parāva augšā no okeāna dzelmes, līdz tā ieķērās tīklā.” Pēc Dīsas domām, Frike ļoti labi tika galā ar jautājumiem. Nebija nekādas jēgas ko vairāk piebilst.

“Ā, nabaga meitene.” Roze šķita saskumusi. “Un nabaga lelle.”

Frike noliecās lejā, un sākumā izskatījās, ka viņš grib pārvilkst piedurkni pār rokas locītavu un tikai tad pieskarties lellei, bet

tad pārdomāja, laikam negribēdams izskatīties pēc zaķpastalas. Viņš pacēla rotaļlietu gaisā, un no lelles vidukļa savienojuma sāka tecēt ūdens. “Man šķiet, ka vajadzētu to vienkārši iemest atpakaļ jūrā.”

“Nē!” Roze iekliedzās. “Es gribu to paturēt.”

Dīsa atkal nošausminājās. “Tā gan nav laba doma, Roze. Vai tad tu neredzi, ar ko viņa ir apaugusi? Tas viss noteikti ir dzīvs.”

Jūras braucienam tomēr bija kāds labums. Roze bija iemantojusi spītu, kāds iepriekš netika manīts. “Es tik un tā gribu to paturēt!”

Frikem klājās visgrūtāk. Viņš pamazām atgriezās savā kantora darbinieka ādā, pārmaiņus skatīdamies te uz Rozi, te uz Dīsu un mēģinādams izdomāt, kā abām izdabāt. Beidzot, kad atskanēja viņa piedāvātais risinājums, diez ko pārlicinoši tas neizklausījās: “Es varētu to ielikt maisā?” Viņš to formulēja kā jautājumu.

Iekams Dīsa paguva noraidīt priekšlikumu, Roze pasteidzās pirmā un piekrietoši noteica: “Jā, ieliec to maisā! Vēlāk, kad atbrauksim mājās, varēšu lelli nomazgāt.” Meitene paskatījās uz māti un pasmaidīja. “Varbūt mēs atradīsim, kam tā pieder.”

Spriežot pēc lelles izskata, tā būs nogulējusi jūrā daudzus gadus. “Esmu pārliecināta, ka meitene, kurai šī lelle piederēja, ir jau izaugusi liela. Viņa to noteikti ir aizmirsusi.”

“Varbūt tā piederēja kādam zēnam. Kāpēc tieši meitenei?” Šī nebija pirmā reize, kad Roze izrādījās modernāka par māti. “Tomēr esmu pilnībā pārliecināta, ka īpašnieks joprojām bēdājas, ka tā ir pazudusi. Es noteikti bēdātos, lai arī man būtu simts gadu.”

Par to Dīsa nemaz nešaubījās. Roze nebija vienīgais bērns, kas izturējās pret savām rotaļlietām kā pret dzīvām būtnēm. Viņai pašai mājās pie vecākiem joprojām stāvēja dažas kastes ar plīša lācīšiem un lellēm, no kurām savulaik nebija spējusi atbrīvoties.

Māte ar meitu vēl kādu brīdi strīdējās, tikmēr Frike kautrīgi mīņājās uz vietas. Roze beigu beigās uzvarēja un drīkstēja lelli paturēt. Varēja redzēt, cik priecīgs Frike jutās, kad sasita

plaukstas un ierosināja, ka viņi varētu iekost līdzpaņemto launagu.

Kamēr viņi ēda sasmērētās sviestmaizes, neizskatījās, ka kādam būtu vēlēšanās nobaudīt Dīsas cepumus vai veikalā pirktu kūksu. Lai gan lelle bija ielikta maisā, tās briesmīgais paskats joprojām bija acu priekšā – un tāda aina nevaioja apetīti. Pat kaijas bija pazudušas.

Kad Frike ieminējās, ka šoreiz laikam vajadzēs mest zvejošanai mieru, ne Dīsa, ne Roze neizteica nekādus iebildumus. Viņš grieza kuterī riņķi un virzīja uz krastu.

— — —

Izrādījās, Rozes rūpes par lelli aprobežojās tikai ar to, ka viņa gumijas cimdiem rokās – kā bija pieprasījusi mamma – izņēma lelli laukā no maisa, ielika to vannā un tur arī atstāja. Tobrīd viņai nebija ne laika, ne gribēšanas to mazgāt un tīrīt. Lelle sēdēja vannā, ar vienu aci vērdamās Dīsā, kad viņa gāja uz tualeti, tāpat arī tad, kad tīrīja zobus pirms gulētiešanas. Bet tā vietā, lai šausmonei atkal uzmauktu galvā maisu, Dīsa to nofotografēja un ielika *Facebook*.

Nemaz tik bieži negadījās kaut kas tāds, kas būtu gana neparasts, lai par to atskaitītos citiem.

Portatīvais dators turpināja ziņot par jauniem komentāriem un ielaikošanu, kad viņa to nolika uz viesistabas galda un devās pie miera.

— — —

Dīsa pamodās nakts vidū. Piecēlusies sēdus, viņa kā pa miglu nodomāja, ka ir sadzirdējusi svešādu skaņu. Skaņu graboņu, kas pārtrauca allaž naktīs mājā valdošo klusumu. Samiegojusies viņa atlocīja segu un pārlika kājas pāri gultas malai, lai dotos pārbaudīt, kas notiek.

Miegs lēnām atkāpās, un Dīsa atcerējās tukšās limonādes skārdenes, kas stāvēja aiz aizkariem uz loga palodzes viesistabas stūrī, kuru viņa reti izmantoja. Pa logu varēja redzēt ielu un pagalmu. Kad galvaspilsētas rajonu bija pārņēmis ielaušanās drudzis, Dīsa domāja, ka zagļi, visticamāk, mēģinās tikt iekšā pa turieni. Un cerēja, ka skaļais troksnis, bundžām krītot zemē, tos aizbiedēs prom. Uz kādu citu māju.

Ja varēja ticēt ziņām, zādzību vilnis bija pārgājis. Tomēr Dīsa skārdenes bija atstājusi uz palodzes, lai gan ne vienmēr pārbaudīja, vai ir aizvērusi logu. Varbūt logs bija palicis vaļā, viņai aizejot gulēt? Iespējams. To viņa vairs nevarēja atcerēties, tālab secināja, ka viņu būs pamodinājusi bundžu skaņa. Kas gan cits tas varēja būt? Sastingusi Dīsa stāvēja pie istabas durvīm, mēģinādama atrast tikamāku izskaidrojumu troksnim nekā zagļi. *Mājās būs ienācis kāds kaķis. Augšējiem kaimiņiem stikla glāze nokritusi zemē. Mājas priekšā notikusi autoavārija. Stiklā ietriecies liels putns. Televizors pats no sevis negaidīti ieslēdzies. Zemestrīce.* Varēja notikt daudz kas.

Dīsa pamazām nomierinājās. Un tad viņai neizturami savajadzējās čurāt.

Viņa aizgāja uz tualeti, lai atvieglotos un līdz ar to iegūtu mazliet laika. Viņai nemaz tik ļoti negribējās doties apgaitā pa māju. Turklāt viņa bija pilnīgi pārliecināta, ka piedzīvos sirdstrieku, ja ieraudzīs kaut vai tikai kaķi. Un tomēr... Dīsa izturējās apbrīnojami mierīgi, ņemot vērā apstākļus. Parasti viņai uznāca lielāka panika nekā tagad, kaut vai no ziņas, ka tuvojas stipra vētra. Par spīti tam, ka viņai nebija nedz batuta dārzā, nedz vaļēju jumta dakstiņu. Dīsa apsēdās uz poda diezgan apmierināta ar sevi. Bet ne uz ilgu laiku. No viesistabas atskanēja pazīstamā dūkoņa, ko izdvesa portatīvais dators, kad to ieslēdz. Sirds apmeta kūleni, bet viņa atcerējās, ka tā skan arī tad, kad ieslēdzas datora automātiskā atjaunināšanās. Tas noteikti būs īstais iemesls. Kurš zaglis naktī ielaušanās laikā sēstos dīvānā, lai pasērfotu pa internetu?

No vannas uz viņu blenza spokainā lelle. Dīsa novērsa skatienu, jo gribēja ātrāk pačurāt, bet nespēja to izdarīt tās riebekles tuvumā. Viņa kā apmāta skatījās lelles plastmasas acī, kas šķietami sekoja līdzī visam, kas notika, arī tad, kad viņa stiepās pēc tualetes papīra. Tas noteikti bija acu apmāns, tāpat kā portretos attēlotie cilvēki, kuri skatās tieši virsū, it kā tie gribētu izkāpt laukā no rāmja. Nav no kā baidīties. Viegli pateikt.

Pētošā lelle aizmirsās, kad Dīsas ausis sasniedza kāda cita skaņa. Tā nebija nekāda skārdeņu graboņa. Arī kaķis ne. Un ne autoavārija. Nekāda vāze, kas saplīsa tūkstoš gabaliņos. Kur nu vēl zemestrīce. Tā bija kāda pazīstama skaņa.

Gaiteni iečikstējās grīdas parketa dēlītis, tieši pretī tualetei.

Dīsa piecēlās kājās, pidžamas bikses atstājusi uz potītēm, un piegāja pie tualetes durvīm, kuras viņa bija aizvērusi aiz sevis veca ieraduma dēļ. Pirms viņa paguva pieiet klāt, lai aizslēgtu tās ciet, kāds no otras puses satvēra kliņķi. Durvis lēnām vērās vaļā, un viņa nešaubījās, ka lelle vannā smīnēja, kad Dīsa ieraudzīja, kas stāv durvīs. Neko tādu viņa nebija gaidījusi.